

Có một ngày để nhắc

Có người cả đời không nhớ về ngày sinh của mình, không nhớ một chút gì về quá khứ, họ cứ lầm lũi đi tới tương lai và không bằng lòng cái hiện tại mà mình đang có... Cuộc sống như vậy thật là bất hạnh, bởi vì cuộc sống vốn ngắn ngủi, mà mỗi người chúng ta có bao nhiêu năm tháng để hưởng thụ, để cống hiến cho đời, mỗi phút giây tồn tại cần phải trân trọng, cho dù là hạnh phúc hay khổ đau, sự tồn tại đó cũng có nghĩa là chúng ta còn thở, còn sống

Tôi cứ tâm đắc hoài 2 câu thơ của ai đó

“Cám ơn đời một sớm mai thức dậy

Cho ta còn ngày nữa để yêu thương”

Cũng như tôi cảm ơn ngày hôm nay của tôi, ngày mà tôi đã sinh ra đời cách đây lâu lắm, cái ngày tôi không có quyền lựa chọn sự rủi may của định mệnh, cũng như ao ước được trọn vẹn an lành, “*Trời có con mắt*”, “*Thượng đế luôn công bình*”, Má tôi thường nói câu này và tôi tin như vậy, nên trong suốt nửa đời người thăng trầm trôi nổi, tôi vẫn không phàn nàn về thân phận lêu bêu của mình. Sau cơn mưa trời ít khi vãn vũ... Tôi chắc mình sẽ thấy cầu vồng!

Chính sự suy nghĩ có vẻ như mơ màng này lại khiến tôi vững tin trong cuộc sống, có thể đường đi chông chênh nhưng không chùn bước là tốt rồi...

Như buổi sáng hôm nay khi tôi thức dậy, mở mail ra nhận được những lời chúc mừng sinh nhật của bạn bè, của người thân yêu... đại loại như là vui vẻ, mạnh khỏe, may mắn, hạnh phúc... Chỉ cần thế là thấy lời chúc hiệu nghiệm ngay rồi, tôi thật sự vui khi thấy mình may mắn có nhiều bạn bè còn nhớ đến ngày riêng của mình giữa bao bận rộn trong cuộc sống của chính họ, vẫn còn dành một phút giây nào đó nhắc đến tên tôi.

Ở Mỹ, người ta có một ngày Thanksgiving để tạ ơn đất nước, con người, tạ ơn cuộc sống, tạ ơn nhau dù chỉ là những vật vãnh đời thường. Riêng tôi thì tôi chọn ngày sinh của mình để tạ ơn... đủ thứ.

Tạ ơn Cha Mẹ đã sinh ra tôi một hình hài không khuyết tật, tạ ơn Ba Má đã chăm sóc nuôi dạy tôi bằng cả một tấm lòng phụ mẫu trong suốt hai mươi năm no cơm ấm áo, mà không bao giờ đòi hỏi thù lao, để tôi cứ nặng lòng chưa có một ngày “ơn đền nghĩa trả” cho phải đạo thánh hiền thì người đã qua đời trong cô đơn nghèo khổ...

Tạ ơn thành phố nhỏ, ngôi trường xưa đã cho tôi một tuổi thơ êm ả hồn nhiên, là nơi chốn bình yên nhất để tôi ươm mầm cho những ước mơ tươi đẹp của cả đời người, quê hương là nơi để nhớ để thương, để tôi tạ ơn nắm đất *chôn nhao* của mình trong một góc khuất ở đâu đó Sóc Trăng.

Tạ ơn Thầy Cô, người lái đò thầm lặng, quanh năm miệt mài chuyên chở kiến thức tặng lũ học trò mà không ngại sớm nắng chiều mưa, để chấp cánh cho niềm tin và hy vọng tương lai, dù sự thật đôi khi nghiệt ngã... đời không như là mơ nên trò chẳng ra trò...

Tạ ơn anh, người đã cho tôi một khoảng đời thắm nồng hạnh phúc, tạ ơn chồng con đã chia xẻ nỗi buồn, nhân đôi niềm vui, để ngôi nhà lúc nào cũng ấm áp... Tạ ơn cuộc sống bình yên, áo cơm thông thả. Tạ ơn tiếng nói cười hôm qua hôm kia của bạn bè còn có nhau.

Tạ ơn cái vẫy tay chào của người hàng xóm thân thiện, tạ ơn một khoảnh khắc dịu êm của buổi sáng đầu ngày, tạ ơn một mảnh trăng non xuyên qua cửa sổ cho tôi giấc ngủ thanh thản đêm hè...

Tạ ơn con cá vàng quẫy đuôi trong hồ sen để nhắc tôi một thời trẻ nhỏ trong câu chuyện thần tiên có nàng tiên cá, có

ông Bụt và cô Tấm với “bồng bồng bang bang...”

Tạ ơn lũ chim sâu rú rít trong bụi trúc đào cho một ngày mới đầy sôi động, tạ ơn vạt nắng bên thềm mang sinh khí đất trời rộn rã... “*tạ ơn ai đã cho tôi cuộc sống này*” Hình như một bản nhạc nào đó đã có lời như vậy! Tôi ngê ngao để tưởng niệm ngày hôm qua của tôi, để thấy sự hồi sinh trên vùng đất mới là một quà tặng tuyệt vời mà tôi có năm mơ cũng không nghĩ tới.

Tôi biết có bà cụ tuổi ngoài 80, năm nào bà cũng chọn ngày sinh nhật là ngày cả nhà bà đặt chân đến nước Mỹ sống sót bình yên. Đó cũng là một cách nghĩ, cách làm để tạ ơn quê hương thứ hai đã cứu mang gia đình bà. Máy ai có được tấm lòng sâu sắc như cụ ấy.

Tôi cũng có thằng bạn nông nghênh thời đi học, trong phần ghi ngày tháng năm sinh trên tờ “phách” đi thi, hấn ghi tỉnh queo “để rớt”, nghĩa là không nhớ gì hết sinh nhật của mình, lần đó hình như hấn bị trừ điểm thi... có lẽ hấn cũng không cần đậu trong thời điểm chiến cuộc tràn lan của năm 1973. Cuộc đời hấn cũng rớt năm lần bảy lượt trong kiếp lang thang. Bây giờ thì hấn yên nghĩ thanh thản gần 10 năm rồi... Để thi rớt nhưng chết thì... ẬU! Tôi nhớ về hấn trong ngày này với sự thân tình .

Một ngày của tôi để nhớ về hôm qua không nuôi tiếc, lần sinh nhật đầu tiên trong đời với một bầy học trò quỷ sứ xôn xao, để nhận bài thơ tình (cũng đầu tiên) của chàng lãng tử *“sinh nhật năm 16, với mây trắng trời xanh, xin đốt từng ngọn nến, thấp sáng lòng em anh”* bài thơ ngây ngô , buồn cười, nhưng tác giả cứ miệt mài gởi tặng suốt mấy mươi năm (thật lòng cũng có những năm bị mất dấu nhau) cũng chừng đó câu và mỗi năm lại cộng thêm tuổi vào, dù biết chắc tôi không còn là *em của anh* như năm xưa nữa, nhưng chàng thơ cứ chăm chỉ gởi card, chăm chỉ nhắn vào phone... *“sinh nhật ba mươi chín , với mây trắng trời xanh... sinh nhật bốn mươi sáu, với mây trắng trời xanh...”* Khi con sáo xỏ lông bay xa qua Mỹ thì anh chàng thơ chắc cũng... mệt, nên mấy năm rồi vắng bật tin, để tôi giật mình ngỡ ngàng khi biết mình đã... già và lật đặt tạ ơn tạ lỗi người tình cũ đang ở bên kia nửa vòng trái đất.

Nhà tôi thường chọc: *“khi em 32, trông em trẻ chừng 23, khi em 54 , trông giống như còn độ 45..”* Nhưng đến hôm nay thì anh ấy không dám chọc nữa, chắc anh ấy sợ tôi buồn! Mà đã sao nào! Già thì phải xấu, thỉnh thoảng mới có người *“đẹp lão”*, nếu không may mắn *“trở mã”* ở tuổi lục tuần thì cũng tự hào là ta sống dai hơn khối *lão bà* khác... Bởi vậy tôi bằng lòng cái mình đang có, hạnh phúc, sức khỏe, sướng cha đời! Còn đòi hỏi gì hơn thế nữa? Và cũng xin cảm ơn ngày hôm nay của tôi, cảm ơn chính mình đã sống một cuộc đời... cũng đáng! Nghĩa là mấy mươi năm qua chưa làm gì hổ thẹn với lòng, con người không ai hoàn hảo, tôi chắc cũng có sai lầm, biết đâu được, phải không? Nhưng mà... *đường đi không khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì hòn sỏi lọt vô đôi giày*, tại hòn sỏi chắc gì tại tôi? Một chút nguy biện cuối ngày cho đời thêm màu mè, như miếng bánh kem tô lục chuốt hồng để tôi nuốt chừng niềm vui ngọt lịm của ngày hôm nay.

Ngọc Ánh

CA /6/9/2011